

Sygn. akt IV Ka 489/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r.

sprawy **M. G.**

syna S. i B. z domu W.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonego z art. 212 § 1 kk

z oskarżenia prywatnego M. C.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 1 czerwca 2017 r. sygnatura akt II K 363/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 489 / 17

UZASADNIENIE

Oskarżyciel prywatny M. C. oskarżył M. G. o to, że w dniu 10 marca 2016 r. w D., w trakcie formalnie zwołanego Zebrania Wiejskiego pomówił i znieważył (...) K. M. C. poprzez publiczne wskazanie, że „nie ma większego kłamstwa i większego kłamczucha w tej gminie niż (...) K.”, który skutkowało poniżeniem pokrzywdzonego w opinii publicznej i naraził na utratę zaufania koniecznego dla pełnienia obowiązków (...) K.

tj. o czyn z art. 212 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017r. sygn. akt II K 363 /16 oskarżonego M. G. uniewinnił od zarzucanego mu czynu i kosztami postępowania obciążył oskarżyciela prywatnego.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżyciel prywatny, wnosząc apelację tzw. własną.

Apelujący wyrokowi zarzucił:

1) przepisu art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony, że zwołane na dzień 10 marca 2016 r. Zebranie Wiejskiej w D. miało „niepubliczny charakter”, a nadto miało charakter „zamknięty”;

2) przepisu art. 212 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że publiczne określenie mianem „kłamczuch” osoby publicznej, będącej piastunem organu wykonawczego Gminy K., stanowiło „głos w dyskusji”, wyrażenie opinii przez oskarżonego, a nadto takie sformułowanie miało charakter wyłącznie „oceny sytuacji odnośnie przebiegu współpracy z (...)” i mieściło się w granicach prawa do swobodnej wypowiedzi i dozwolonej krytyki.

Wywodząc powyższe zarzuty apelacji, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Rozstrzygnięcie uniewinniające Sąd I instancji oparł na stanowisku, iż przedmiotowa wypowiedź oskarżonego nie wyczerpuje ustawowych znamion występkę zniesławienia wobec zaistnienia okoliczności faktycznych kontratywu z art. 213 § 1 kk. Wedle ustaleń wyroku, zarzucany oskarżonemu występki pomówienia miał miejsce podczas zebrania wiejskiego, w którym uczestniczyło co najmniej 50 osób, tj. grupa mieszkańców D., radni gminy i zaproszeni imiennie goście, w tym oskarżyciel prywatny w charakterze (...)K.. Błędne i zarazem dowolne pozostaje więc ustalenie Sądu I instancji, że przedmiotowe zebranie i wypowiedź oskarżonego w toku zebrania miały niepubliczny charakter w rozumieniu art. 213 § 1 kk, co słusznie wytknął apelujący. To ustalenie faktyczne ma charakter fundamentalny dla rozstrzygnięcia, a jego błędność rzutuje na treść wyroku w rozumieniu art. 438 pkt. 3 kpk.

Niezrozumiałe także są depozycje Sądu Rejonowego, jakoby to zachodziły dalsze przesłanki kontratywu z art. 213 § 1 kk, tj. że stawiany oskarżycielowi prywatnemu zarzut kłamstwa był prawdziwy, tj. cyt. „ocena oskarżonego była prawdziwa ...określenie „kłamczuch” użyte wobec (...), dotyczyło jedynie sprawy bojkotowania przez Radę współpracy z M. C., nie dotyczyło zaś jego cech jako osoby piastującej funkcje publiczną jako (...)” k. 264 akt. Jednocześnie cytowana argumentacja nie przekonuje, jakoby wypowiedź oskarżonego mieściła się w dozwolonych ramach prawa do swobodnej wypowiedzi i krytyki sposobu wykonywania przez oskarżyciela prywatnego funkcji publicznej.

Skoro przyjęte podstawy faktyczne wyroku są wadliwe w rozumieniu art. 437 pkt. 3) kpk, to jedynym możliwym rozstrzygnięciem odwoławczym stało się uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości w realiach dowodowych sprawy nie oznacza potrzeby bezpośredniego prowadzenia wszystkich dowodów, Sąd Rejonowy powinien rozważyć zastosowanie w szerokim zakresie regulacji z art. 442 § 2 kpk.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w kwestii winy oskarżonego Sąd Odwoławczy orzekł jak wyżej.